

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

ဓမ္မစေတီမင်း၏ သာသနာရေးဆောင်ရွက်ချက်များမှသည်
ဆဋ္ဌသံဂါယနာ ဓမ္မဝိနယအမိန့်တော်ပြန်တမ်းများအထိ

မာမက-သုတေသီ

သာသနာတော် သင်္ခိုရှင်းရေး
အမိန့်ပြန်တမ်းများ

သာသနာတော်ထွန်းကားပြန့်ပွားရေးဦးစီးဌာန

သုတေသနစာကြည့်တိုက်သို့

~~ဗမာမဂ္ဂ-သတင်းစာ~~ မှ ချွေးဒါနိုး မှာ သည့်။

 စာအုပ်ကိုက်

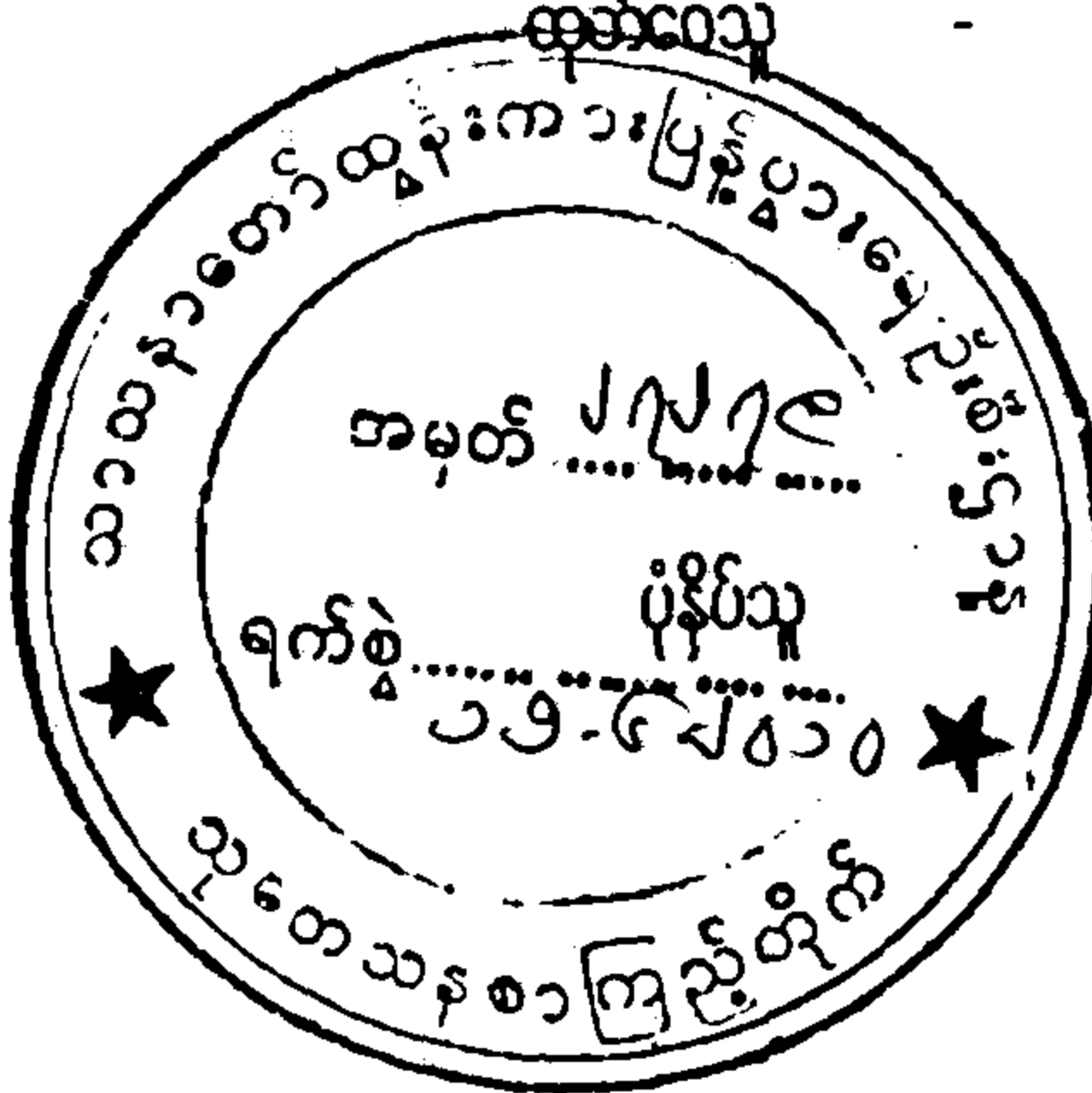
၂၄၀၊ သိမ်ဖြူလမ်း(အနော်ရထာလမ်းထောင့်)၊

ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း-၀၉ ၅၁၈၁၇၁၅

တန်ဖိုး - ၂၀၀၀ ကျပ်
 အုပ်ရေ - ၅၀၀ အုပ်
 အကြိမ် - ပထမအကြိမ်

၂၀၀၉ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ

မျက်နှာဖုံး - ရဲရဲ
 ထုတ်ဝေသူ - ဦးသိမ်းမင်း(၀၄၂၉၁)

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်
 အမှတ် ၃၃၄, ၈ လမ်း, ၁၁ ရပ်ကွက်,
 တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်, ရန်ကုန်မြို့။

ဦးဝင်းကျော်ထွန်း(၀၇၉၅၈)

မုံရွေးပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် ၈၁/၁, သံလွင်လမ်း,
 ဗဟန်းမြို့နယ်, ရန်ကုန်မြို့။

စာမူခွင့်ပြုချက် - ၃၂၀၆၆၄၁၂၀၈
 အဖိုးခွင့်ပြုချက် - ၃၂၀၀၈၄၀၂၀၉

၂၀၂

မာမက (သုတေသီ)

သာသနာတော်သန့်ရှင်းရေးနှင့်အမိန့်ပြန်တမ်းများ/မာမက-သုတေသီ၊

-----ရန်ကုန်

ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်၊ ၂၀၀၉

စာ-၃၃၄ ၊ ၁၂.၅ x ၁၉ စင်တီမီ။

(၁) သာသနာတော်သန့်ရှင်းရေးနှင့် အမိန့်ပြန်တမ်းများ

သာသနာတော်သန့်ရှင်းရေး အမိန့်ပြန်တမ်းများ

မာမက (သုတေသီ)

ဒို့တာဝန် အရေးသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပ နိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်း ပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံ ဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံ ဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေး ကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ် မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန် ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် မြင့်မားရေး

မာတိကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
*	ပဏာမနှင့်ပဋိညာဉ်	၇
*	နိဒါန်း	၈
၁။	လောကတွင် ကျေးဇူးအကြီးမားဆုံးဖြစ်သူ	၁၃
၂။	အတုယူဖွယ် အဂ္ဂသာဝက ၂ ပါး၏သာသနာပြုနည်း	၂၁
၃။	ဓမ္မစေတီမင်းနှင့် သာသနာရေးဆောင်ရွက်ချက်များ	၂၉
*	ဓမ္မစေတီမင်း၏ထူးခြားမှု	
*	ရှင်စောပုကို ဟံသာဝတီသို့ ဆောင်ခြင်း	
*	ဓမ္မဓရ ဘုရင်ဖြစ်လာခြင်း	
*	ဘုရင်ဖြစ်လာချိန် သာသနာရေးအခြေအနေ	
*	သာသနာရေးဆောင်ရွက်ချက်များ	
*	ကလျာဏီ သိမ်သမုတ်ခြင်း	
*	သာသနာတော်သန့်ရှင်းရေးဆောင်ရွက်ချက်များ	
၄။	သာလွန်မင်း၏အမိန့်ပြန်တမ်း	၆၉
၅။	မင်းတုန်းမင်းတရား၏သာသနာတော်အပေါ် သဒ္ဓါတရားကြီးမားသော စိတ်ထား	၇၆
၆။	မင်းတုန်းမင်းတရား၏ အလဇ္ဇီဓမ္မ အမိန့်တော်ပြန်တမ်း	၈၄
၇။	ရဟန်းသာမဏေများလိုက်နာရန် ဆင့်ဆိုချက်များ	၉၁
၈။	အလဇ္ဇီဒုဿီလအား သိလျက် လှူဒါန်းမှု အကျိုး ရှိ၊ မရှိ	၉၉
၉။	မင်းတုန်းမင်း၏ အဆုံးအမဩဝါဒ	၁၀၆
၁၀။	အလဇ္ဇီဒုဿီလအား လှူဒါန်းက ကုသိုလ် ရ၊မရနှင့် လူသာမဏေများ ဝိနည်း သင်အပ်၊မသင်အပ် အဓိကရုဏ်း သုဓမ္မာဆရာတော်များ၏ စစ်မေးချက်	၁၁၂

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁၁။	သာသနာပြု သုဓမ္မာဆရာတော်တို့၏ ဝိနည်းသင်အပ်၊ မသင်အပ် အဓိကရုဏ်းအဆုံးအဖြတ်	၁၂၀
၁၂။	သာသနာပြု သုဓမ္မာဆရာတော်တို့၏ အလဇ္ဇီအား လှူဒါန်းမှု အကျိုး ရှိ၊မရှိ အဓိကရုဏ်းအဆုံးအဖြတ်	၁၂၈
၁၃။	သာသနာပြု သုဓမ္မာဆရာတော်တို့၏ အဓိကရုဏ်းဆိုင်ရာ ဩဝါဒကထာနှင့် ဆုံးဖြတ်ချက်အချုပ်	၁၃၇
၁၄။	သာသနာပြု သုဓမ္မာဝင် သင်္ဂဇာဆရာတော်၏ ဩဝါဒအမိန့်တော်	၁၄၃
၁၅။	ရတနာပုံခေတ် သာသနာရေးဆိုင်ရာ ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံ	၁၄၉
၁၆။	သာသနာပိုင်နှင့် အကြီးအမှူးဆရာတော်များ၏လုပ်ငန်းတာဝန်	၁၅၅
၁၇။	သာသနာပိုင်နှင့် သုဓမ္မာက ထုတ်ပြန်သော ပထမဥပဒေ (ပုရပိုက်မှု)	၁၆၁
၁၈။	လဇ္ဇီရဟန်းများ အစွပ်အစွဲမရှိရအောင် ဆင့်ဆိုဆုံးမ ဩဝါဒ ပေးရန် ဒုတိယဥပဒေ ပုရပိုက်မှု	၁၆၉
၁၉။	ရတနာပုံခေတ် သာသနာတွင် ဦးဆောင်သူများ အဖြောင့် သွား၍ နောက်လိုက်သူများ ဖြောင့်မှန်ခြင်း	၁၇၅
၂၀။	မဟာဒါန်ဝန်	၁၈၂
၂၁။	မဟာဒါန်လုပ်ရပ် အဆုံးသတ်ခဲ့ခြင်း	၁၈၈
၂၂။	ဆဋ္ဌသံဂါယနာ ဓမ္မဝိနယအမိန့်တော်ပြန်တမ်း	၁၉၅
၂၃။	သံဃာအဖွဲ့အစည်း အခွန်ရှည်တည်တံ့ရန် လိုအပ်ခြင်း	၂၀၂
*	နိဂုံးပတ္တနာ	၂၁၀

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ

ပဏာမနှင့်ပဋိညာဉ်

သ ရတနေနာစရိယံ၊ ဝန္ဒာမဟံ ဂုဏာမဟံ
တေသံ ဥဒ္ဓိဿ လိက္ခာမိ၊ ဣမံ ဂန္ထံ ယထာဗလံ။
ပထမဘကာရဝိပုလာဂါထာ

အဟံ၊ ရုပ်နာမ်နှစ်ရပ် စုပေါင်းစပ်၍ ပညတ်သမုတ် အကျွန်ုပ်သည်။
သရတနေနာ၊ ဂုဏ်ပေါင်းထွေလာ မဖော်သာအောင် များစွာပိုင်ထား ပြည့်စုံ
ငြားသည့် ဘုရားအစ ဓမ္မမဇ္ဈာ သံဃာအဆုံး ရတနာမြတ်သုံးပါးနှင့်တကွ။ ဂုဏာမဟံ၊
ဂုဏ်တော်ကျေးဇူး ထိပ်ခေါင်ဖူးသို့ အထူးဆင့်ဆင့် လွန်ကြီးမြင့်တော်မူသော။
အာစရိယံ၊ ဤကျမ်းပန်းခိုင် ရေးစွမ်းနိုင်သို့ ကိုယ်တိုင်ဆုံးမ သွန်သင်ပြ၍ ဓမ္မ
အမွေ ပေးဆောင်နှင်းအပ် ဆရာမြတ်ကို။ ဝန္ဒာမိ၊ သဒ္ဓါပသန္န စိတ်ကြည်မြဲဖြင့်။
ဘယလာဘ၊ ကုလာစာရာ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ မသိမောဟ ကင်းစင်ပလျက် ဦးချခါခါ
ရှိခိုးပါ၏။ ဝန္တိတွာ၊ ဆယ်ဖြာလက်ချောင်း သွယ်ဖယောင်းဖြင့် ဦးခေါင်းထက်မိုး
မြတ်တန်းစွာ ရှိခိုးပြီး၍။ တေသံ၊ ရှေးခါအလျော် သံဃာတော်နှင့် အကျော်မင်းများ
မြတ်ဘုရား၏ ဟောကြားထားရာ သာသနာကို သဒ္ဓါဟုန်ပြင်း မြတ်နိုးခြင်းဖြင့်
သန့်ရှင်းစေရန် ဆောင်ရွက်ဟန်ကို အမှန်သိပ္ပာ၊ လိုလားကြသော လူအများတို့ကို။
ဥဒ္ဓိဿ၊ စေတနာဇောစူး မနောမြူးကာ ရည်စူးမှန်စစ် ဧကန်ဖြစ်၍။ ဣမံဂန္ထံ
သာသနာသန့်ရှင်းရေး အမိန့်ပြန်တမ်းများ အမည်ရှိသော ဤကျမ်းကို။ ယထာဗလံ၊
လစဉ်ထုတ်ရင်း မဂ္ဂဇင်း၌ ထည့်သွင်းပြီးငြား စာစုများကို ဉာဏ်အားရှိရင်း
ရေးသားခြင်းဖြစ်ခဲ့သည့် အားလျော်စွာ။ လိက္ခာမိ၊ တစ်ဖန်စုစည်း ကျမ်းအတည်း
ဖြင့် တစ်နည်းပြန်၍ ရေးသား ဖော်ပြလိုက်ရပါသတည်း။

နိဒါန်း

သာသနာဟူသည် မြတ်စွာဘုရား ၄၅ ဝါ ကာလပတ်လုံး မနေမနား ဟောကြားတော်မူခဲ့သော အဆုံးအမစကား တရားတော်များ ဖြစ်သည်။ မြတ်စွာ ဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့သော အဆုံးအမတရားတော်များမှာ ပိဋကတ် ၃ သွယ်၊ နိကာယ် ၅ ရပ်၊ ဓမ္မက္ခန္ဓာပေါင်း ၈ သောင်း ၄ ထောင်ဖြစ်၍ ကျယ်ဝန်းများပြား သည်။ နက်နဲသိမ်မွေ့သည်။

ကြားနာရသောအခါ အသိဉာဏ်ပညာ ဗဟုသုတ တိုးပွားရသဖြင့် အစ၏ ကောင်းခြင်း၊ တိုးပွားလာရသော အသိဉာဏ်ပညာ ဗဟုသုတအရ ကျင့်ကြံပွားများ နိုင်သဖြင့် အလယ်၏ကောင်းခြင်း၊ ကျင့်ကြံပွားများခြင်းဖြင့် ချမ်းသာသုခ နိဗ္ဗာန် အအေးဓာတ်ကို ရရှိခံစားနိုင်သဖြင့် အဆုံး၏ကောင်းခြင်းများနှင့်ပြည့်စုံသော တရား တော်များ ဖြစ်သည်။

“ကျွန်ုပ်တို့ ခေတ်သစ်ပညာရှင်များ၏ အကောင်းဆုံးအတွေးအမြင်များ သည် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား ဟောကြားခဲ့သော တရားတော်များတွင် အားလုံး အကျုံးဝင် ပြီး ဖြစ်သည်”ဟူ၍ ကမ္ဘာကျော်ပညာရှင်ကြီး အိပ်ချ်ဂျီဝဲ ပြောသကဲ့သို့၊ ဗုဒ္ဓ မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာအဆုံးအမ တရားတော်များတွင် လူသားများ ကျင့်ကြံ နေထိုင် စီးဖြန်းပွားများနိုင်သော လောကီ၊ လောကုတ္တရာ ဘက်ပေါင်းစုံ အရေးအရာ အားလုံး ပါဝင်သဖြင့် လူသားများအတွက် အသိပညာ ဗဟုသုတ ဘဏ်တိုက်ကြီး ဖြစ်သည့်အပြင်၊ ပစ္စုပ္ပန်၊ သံသရာ ဘဝ ၂ ဖြာ ခရီးရောက်ရာအရပ်တွင် မြင့်မြတ် သူအဖြစ်သို့ ရောက်အောင်ပို့ဆောင်ပေးသော အလင်းရောင် မီးရှူးတန်ဆောင် လည်း ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျယ်ဝန်းများပြား နက်နဲသိမ်မွေ့ပြီး

ဘက်ပေါင်းစုံ အရေးအရာအားလုံး အကျုံးဝင်သော မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာ အဆုံးအမတရား ဓမ္မအနှစ်ချုပ်မှာ ‘မကောင်းမှုရှောင်၊ ကောင်းမှုဆောင်၊ ဖြူအောင် စိတ်ကိုထား’ရန် ဦးတည်ဟောကြားထားသော တရားတော်များ ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဤသို့ လူသားများအတွက် ပစ္စုပ္ပန်၊ သံသရာ ၂ ဖြာအကျိုး ပွားတိုးရေး ကို စွမ်းဆောင်ပေးနိုင်သော အလွန်သန့်စင်မွန်မြတ်ပြီး ပညာရှင်များ နှစ်ထောင်း အားရ လိုလားကြရသော ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား၏ အဆုံးအမသာသနာ တရားဓမ္မ များကို အရှည်တည်တံ့အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်နိုင်ရေးနှင့် ပြန့်ပွားအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ရေးအတွက် မြတ်စွာဘုရားသည် တပည့်သားသာဝက သံဃာတော် အဖွဲ့အစည်းတစ်ရပ်ကို ထူထောင်တော်မူခဲ့သည်။ ထို သံဃာ့အဖွဲ့အစည်းသည် ထိုခေတ် ထိုအခါ၊ ထိုနေရာ၌ အစွန်းရောက်နေသောလူတန်းစားခွဲခြားစနစ်ကို အမြစ်မှလှန်ကာ ဖြိုလှဲခဲ့သော စံပြအဖွဲ့အစည်းတစ်ရပ်ပင် ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုခေတ် ထိုအခါ ထိုနေရာ၌ ခတ္တိယမင်းမျိုး၊ ဗြဟ္မဏပုဏ္ဏားမျိုး၊ ဝေဿသူကြွယ် ကုန်သည်လယ်လုပ်မျိုး၊ သုဒ္ဓ ပန်းမှိုက်သွန် သူဆင်းရဲမျိုး ဟူ၍ အမျိုး ၄ ပါး ခွဲခြားပြီး အယုတ်၊ အလတ်၊ အမြတ် ခွဲခြားဆက်ဆံမှုပြုနေကြ သော်လည်း၊ သံဃာ့အဖွဲ့အစည်းအတွင်း အမျိုး ၄ ပါးမှ ဝင်ရောက်၍ ရဟန်း ဖြစ်လာသူသည် မိမိထက် တစ်ရက်၊ တစ်မနက်၊ တစ်နာရီ၊ တစ်မိနစ်မျှ ရှေးဦးစွာ ရဟန်းဖြစ်လာသောသူအား ခရီးဦးကြိုခြင်း၊ နေရာထိုင်ခင်းပေးခြင်း၊ ရှိခိုးခြင်းအမှု ပြုရသော ကျင့်ဝတ်ကို ချမှတ်ထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

၎င်းအပြင် သံဃာ့အဖွဲ့အစည်းဝင် ရဟန်းတော်များ ကျင့်သုံးဆောက်တည် ရန် ကျင့်ဝတ်များကိုလည်း ဝိနည်းတရားတော်ကို ပိဋကတ် ၃ ပုံတွင် တစ်ပုံ အပါအဝင်အဖြစ် ဟောကြား ပညတ်ထားတော်မူခဲ့သည်။ ဝိနည်းတရားသည် သံဃာတော် ရဟန်းတို့၏ ပါတိမောက္ခသံဝရသီလ ဖြစ်သည်။ သံဃာတော် ရဟန်း တော်တို့ ကျင့်သုံးဆောက်တည်ရန် ပညတ်ထားတော်မူသော သီလ ၄ ပါးတွင် ပါတိမောက္ခသံဝရသီလ လုံခြုံလျှင် ကျန်သီလများလည်း လုံခြုံလာနိုင်သဖြင့် ပါတိမောက္ခသံဝရသီလသည် အဓိက ပဓာနကျနေပါသည်။ အကျဉ်းအားဖြင့် ၂၂၇၊ အကျယ်အားဖြင့် ကုဋေ ၉ ထောင်ကျော် ရှိသဖြင့် ဝိနည်းသီလသည် သိမ်မွေ့ လျက် ရှိနေသည်။

ဝိနည်းသီလလုံခြုံသော သံဃာတော် ရဟန်းတော်များကို လဇ္ဈိပေသလ (မကောင်းမှု ဒုစရိုက်ပြုရမည်မှ ရှက်ခြင်းကိုမြတ်နိုးသူ), သိက္ခာကာမ (သိက္ခာပုဒ် လုံခြုံရန် လိုလားသူ), သီလဝန္တ (သီလရှိသူ)ဟု ခေါ်ကြသကဲ့သို့၊ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ် သီလ ကျူးလွန်ဖောက်ဖျက် နေထိုင်လျက်ရှိသော ရဟန်းကို ဒုဿီလ (သီလမဲ့သူ) ဟု ခေါ်သည်။ သီလသိက္ခာပုဒ်ကို ချိုးဖောက်၍ အာပတ်သင့်ရောက်ခြင်း၊ သင့်ရောက်သောအာပတ်ကို ဝိနည်းတရားတွင် သတ်မှတ်ထားချက်များနှင့်အညီ ကုစားမှု မပြုဘဲ လျှို့ဝှက်ထားခြင်း၊ ကြောက်၍၊ ချစ်၍၊ မုန်း၍၊ မသိမောဟကြီး၍ မလားရောက်အပ်သော အဂတိတရား လိုက်စားလားရောက်ခြင်းရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို အလဇ္ဈိ (မကောင်းမှုဒုစရိုက်ပြုရမည်ကို မရှက်သူ)ဟု ခေါ်သည်။ သာသနာ့ဘောင် ရဟန်းလောကတွင် အလဇ္ဈိဒုဿီလ၊ ဟု စွပ်စွဲလျှင် အလွန်နစ်နာစေသော စွပ်စွဲမှုပင် ဖြစ်သည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် သာသနာတော်တွင် ချမှတ်ထားတော်မူသော ဂန္ထဓရ (သာသနာအဆုံးအမတရား ဓမ္မပရိယတ်များကို သင်ကြားခြင်း), ဝိပဿနာဓရ (မဂ်, ဖိုလ်, နိဗ္ဗာန်အကျိုးအတွက် ဝိပဿနာတရား ပွားများအားထုတ်ခြင်း)လုပ်ငန်း ၂ ရပ်ကို ဆောင်ရွက်နေတော်မူသော လဇ္ဈိပေသလ သိက္ခာကာမ သီလဝန္တ ရဟန်းသံဃာတော်များအား လူဒါယကာတို့ သဒ္ဓါ၍လှူဒါန်းသော ဆွမ်း, သင်္ကန်း, ကျောင်း, ဆေး ဟူသော ပစ္စည်း ၄ ပါးကို ခံယူသုံးဆောင် ခွင့်ပြုတော်မူခဲ့သည်။

သာသနာ့ဘောင်တွင် ရဟန်းသံဃာတော်များမှာ ပရမတ္ထသံဃာ, သမုတိ သံဃာ ဟူ၍ ၂ မျိုး ၂ စားရှိရာ အရိယာဖြစ်သော ပရမတ္ထသံဃာများ၏ ဝိနည်း သီလသည် ခိုင်ခံ့နိုင်သည်။ ပုထုဇဉ်ဖြစ်သော သမုတိသံဃာများမှာ ပရမတ္ထသံဃာ များကဲ့သို့ မဟုတ်သော်လည်း၊ ‘သံသာရဝဋ္ဋဒုက္ခတော မောစနတ္ထာယ’ သံသရာ ဝဋ်မှ ကင်းကျွတ်လွတ်မြောက်မှုအကျိုးငှာ ဆိုသည့်အတိုင်း မြတ်စွာဘုရား သာသနာအပေါ် ကြည်ညိုသဒ္ဓါပွားပြီး ကုသိုလ်ရှင်များ ကုသိုလ်အကျိုးဖွံ့ဖြိုးမှုကို ရှေးရှုသောအားဖြင့် ဝိနည်းသီလလုံခြုံအောင် စောင့်ထိန်းလျက်ရှိသော ပုထုဇဉ် သမုတိ သံဃာအရှင်မြတ်များသာ ဖြစ်ကြပါသည်။

သို့ရာတွင် ‘ဆွမ်းဆန် ကြွက်ချေးရော’, ‘အုတ်ကြားမြက်ပေါက်’ ဆိုသကဲ့သို့ ဝိနည်းမဆောင်သော ရဟန်းယောင်များလည်း သာသနာတော်တွင် ဝင်ရောက် နေရာယူမှု ရှိသည်။ သာသနာ့သမိုင်းတစ်လျှောက်တွင် ဤသို့သော ဝိနည်းမဆောင် ရဟန်းယောင်များ ရောနှ

အထင်အရှားရှိခဲ့သည်။ ဝိနည်းမဆောင် ပါပညစ်ခေါင် ရဟန်းယောင်များ အင်အားကြီးထွားလာလျှင် သန့်စင်မွန်မြတ်သော သာသနာတော်ကွယ်နိုင်သဖြင့် လဇ္ဇီပေသလ သိက္ခာကာမ သီလဝန္တ ဖြစ်တော်မူကြသော ရဟန်းသံဃာတော် အရှင်မြတ်များက သဒ္ဓါကြီးမားပြီး အာဏာစက်ထက်မြက်သော မင်းများနှင့်တွဲဖက်၍ သာသနာတော်သန့်ရှင်းရေးအတွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့ရသည်။

ဝိနည်းသီလကို အသက်ကဲ့သို့ စောင့်ထိန်းတော်မူကြသော လဇ္ဇီပေသလ သိက္ခာကာမ သီလဝန္တ ရဟန်းသံဃာတော် အရှင်မြတ်များသည် မကြည်ညိုသေးသူများအား ကြည်ညိုလာစေပြီး၊ ကြည်ညိုပြီးသူများအားလည်း တိုး၍ကြည်ညိုလာစေနိုင်သည်။ သာသနာတော်လည်း စည်ပင်ပြန့်ပွားလာနိုင်သည်။ ဝိနည်းမဆောင် ပါပညစ်ခေါင် ရဟန်းယောင်များမှာမူ သာသနာတော်အပေါ် သဒ္ဓါယုံကြည်မှုရှိပြီးသူများကိုပင် သဒ္ဓါတရားပျက်ပြားလာစေပြီး၊ သာသနာတော်ကိုလည်း ဆုတ်ယုတ်စေနိုင်သည်။ မကြည်ညိုသေးသူများလည်း သာသနာတော်အပေါ် အထင်အမြင်သေးမှုကို ဖြစ်စေနိုင်သည်။ အလွန်သန့်စင်မွန်မြတ်သော သာသနာတော်လည်း ထိခိုက်နစ်နာမှု ဖြစ်လာနိုင်သည်။ အရေအတွက်ထက် အရည်အချင်းရှိမှုက အဓိကကျသဖြင့် သာသနာသန့်ရှင်းရေးကိစ္စ မုချပင် လိုအပ်သည်။

လဇ္ဇီပေသလ သိက္ခာကာမ သီလဝန္တ ရဟန်းသံဃာတော်များသည် သာသနာတော်သန့်ရှင်းရေးအတွက် ဓမ္မစက်ဖြင့်သာ ဆောင်ရွက်တော်မူနိုင်ကြပါသည်။ ရဟန်းသံဃာတော် အရှင်မြတ်များ၏ ဓမ္မစက်မှာလည်း မင်းအစိုးရများ၏ အာဏာစက်အပေါ် တည်မှီနေရပြန်သည်။ မင်းအစိုးရတို့၏ ထက်မြက်သော အာဏာစက်ဖြင့် သုတ်သင်ဖယ်ရှားပေးနိုင်ပါမှ သာသနာတော်သန့်ရှင်းစင်ကြယ်မှု ဖြစ်လာနိုင်သည်။ သာသနာတော်သန့်ရှင်းစင်ကြယ်လာလျှင် သာသနာတော်လည်း စည်ပင်တိုးပွားပြီး ကိုးကွယ်လှူဒါန်းပူဇော်သူများလည်း အကျိုးများကာ ကမ္ဘာလူသားအလယ်တွင် တင့်တယ်ဂုဏ်ယူဖွယ် ဖြစ်လာနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် သာသနာတော်ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်မှုပြုရာ၌ ပုဂ္ဂဟချီးမြှောက်ထောက်ပံ့နည်းဖြင့် ဆောင်ရွက်ရသည့်နည်းတူ၊ သာသနာတော် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ရေးအတွက် နိဂ္ဂဟ ဝိနည်းမဆောင် ရဟန်းယောင်များအား နှိပ်ကွပ်ဖယ်ရှားနည်းဖြင့်လည်း ဆောင်ရွက်ရမည် ဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား၏ စင်ကြယ်သော လူသားအကျိုးပြု အဆုံးအမသာသနာတော်အပေါ် ကြည်ညိုသဒ္ဓါကြီးမားပြီး အာဏာစက်ထက်မြက်သော ရှေးမင်းများသည် ‘ပုဂ္ဂဟ’နည်းဖြင့် သာသနာပြုလုပ်ငန်းကို

ထက်မြက်သော ရှေးမင်းများသည် ‘ပဂ္ဂဟ’နည်းဖြင့် သာသနာပြုလုပ်ငန်းကို ဆောင်ရွက်ခဲ့သည့်အပြင်၊ ‘နိဂ္ဂဟ’ နည်းဖြင့်လည်း သာသနာပြုလုပ်ငန်းကို ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသည်။ သာသနာတော်အပေါ် အလွန်ကြည်ညိုသော ရှေးဆရာတော်များနှင့်တကွ ဘုရင်မင်းများ၏ ဆောင်ရွက်တော်မူခဲ့ကြသော သာသနာပြုလုပ်ငန်းများကို ဆောင်းပါးရေးသား၍ သူရဇ္ဇမဂ္ဂဇင်းတွင် ထည့်သွင်းဖော်ပြခဲ့ရာ၊ ယင်းဆောင်းပါးများကို စုစည်း၍ ‘သာသနာတော်သန့်ရှင်းရေး အမိန့်ပြန်တမ်းများ’ အမည်ဖြင့် စာအုပ်အဖြစ် ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေလိုက်ရပါသည်။

စာရှုသူများ

ဘေးရန်ကြောင့်ကြ ဆင်းရဲခြင်းကင်းကြ၍

ချမ်းသာသောကိုယ်ကို ရွက်ဆောင်နိုင်ကြပါစေ။

လောကတွင် ကျေးဇူး အကြီးမားဆုံးဖြစ်သူ

သူတစ်ပါးအား သရဏဂုံတည်လာအောင် လမ်းညွှန်ပြုပြင်ပေးသူ၊ သစ္စာ ၄ ပါး သိလာအောင် ပြုလုပ်ပေးသူ၊ ရဟန္တာဖြစ်လာအောင် ပြုလုပ်ပေးသူ၊ ထို ၃ ဦးသည် ကျေးဇူးအကြီးမားဆုံးသောသူတို့ ဖြစ်ကြောင်း တိကအင်္ဂုတ္တရ ဗဟုပကာရသုတ်၌ မြတ်စွာဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူသည်။

ဒုဂ္ဂတိအဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ် (အပါယ် ၄ ဘုံသား)， သုဂတိအဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ် (သန္ဓေကန်းပင်း စသည်)， ဒွိဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ် (တရားထူး မရနိုင်သူ)， တိဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ် (တရားထူးရနိုင်သူ) ဟူသော ပုထုဇဉ် ၄ ယောက်နှင့် အရိယာ ၈ ယောက် ဟူ၍ ပုဂ္ဂိုလ် ၁၂ ယောက် ရှိရာတွင် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်သည် အမြင့်မြတ်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်သည်။

ရဟန္တာဖြစ်ရန်မှာ သစ္စာတရား ၄ ပါးကို ပိုင်းခြားသိရန် လိုသည်။ သစ္စာ ၄ ပါး သိရန်မှာလည်း သရဏဂုံတည်ရန် လိုအပ်ပြန်သည်။ သရဏဂုံတည်ရန်မှာလည်း မြတ်စွာဘုရား၏ အဆုံးအမသာသနာ၌ တည်ရန် လိုအပ်ပြန်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်ရန် လိုအပ်သည့် သရဏဂုံတည်သူ ကိုပင် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဟု ခေါ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူတစ်ပါးအား အနိမ့်ဆုံးအားဖြင့် သရဏဂုံတည်အောင် သို့မဟုတ် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်အောင် ပြုလုပ်နိုင်လျှင်ပင် လောကတွင် ကျေးဇူး အကြီးမားဆုံး ဖြစ်လာနိုင်သည်။

ဤသို့ သူတစ်ပါး သရဏဂုံတည်အောင် သို့မဟုတ် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဖြစ်အောင် ဆောင်နှင်းခြင်းသည် သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ် အစစ်ပင် ဖြစ်နေတော့သည်။

သုစရိုက်ပြုနေသူ၊ ကိုယ်တိုင်အယူမှန်သူ၊ သူတစ်ပါး အယူမှန်လာအောင် ဆောင်ရွက်သူ၊ အရိယာကို မစွပ်စွဲသူ ၎င်းသည် သုဂတိသို့သာ လားရောက်နေ ကြရသည် မြင်ပါကြောင်း။

ဒုစရိုက်ပြုနေသူ၊ ကိုယ်တိုင်အယူလွဲနေသူ၊ သူတစ်ပါး အယူလွဲအောင် ဆွဲဆောင်နေသူ၊ အရိယာကို စွပ်စွဲသူ ၎င်းသည် အပါယ်သို့သာ လားရောက်နေ ကြရသည် မြင်ပါကြောင်း။ သီလက္ခန္ဓာ ဒိဗ္ဗစက္ခုခန်း၌ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြား ထားပါသည်။

ရတနာ ၃ ပါး ကံ-ကံ၏အကျိုးကို ယုံကြည်သူသည် အယူမှန်သူ ဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များသည် ရတနာ ၃ ပါးနှင့် ကံ-ကံ၏အကျိုးကို ယုံကြည်သူများ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အယူမှားသူများအား အယူမှန်လာ အောင် သို့မဟုတ် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဖြစ်လာအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်သူသည် သုဂတိသို့ လားရောက်စေနိုင်သော ကုသိုလ်ထူးကို ရရှိနိုင်သည် ဖြစ်သည့်အပြင် လောကတွင် ကျေးဇူးအကြီးမားဆုံးသူလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

အချုပ်အားဖြင့် သာသနာပြုလုပ်ငန်း ဆောင်ရွက်သူများသည် အမြင့်မြတ် ဆုံးကုသိုလ်ထူးကို ရရှိနိုင်သည်။ ဖော်ပြပြီး အကျိုးထူးများကိုလည်း ရရှိနိုင်သည်။ မြတ်စွာဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူခဲ့သော သာသနာအဆုံးအမ တရားတော် များသည် သူတော်ကောင်းတရား စစ်စစ်ဖြစ်သောကြောင့် လူ့ဘောင်လောကကြီး အေးချမ်းသာယာရေးအတွက် သူတော်ကောင်းတရား တည်တံ့ထွန်းကားရန်၊ ပြန့်ပွား ရန် အထူးလိုအပ်သည်။ ဤသို့ လိုအပ်သောကြောင့် သာဝကအဆက်ဆက်က ယနေ့တိုင် သာသနာပြုလုပ်ငန်းကို အစဉ်အဆက် ဆောင်ရွက်လာခဲ့ကြရခြင်း ဖြစ်သည်။

မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူပြီးနောက် ရှင်မဟာကဿပ၊ ရှင် မဟာယသ၊ ရှင်မဟာမောဂ္ဂလိ ပုတ္တတိဿ ထေရ်ရှင်မြတ်တို့ ဦးဆောင်သော မထေရ်မြတ်များက အဇာတသတ်၊ ကာလာသောက၊ သီရိဓမ္မာသောက မင်းမြတ် များနှင့်တွဲဖက်၍ သာသနာတော် တည်တံ့ရေးအတွက် ဆောင်ရွက်တော်မူခဲ့ ကြသည်။ အထူးသဖြင့် ရှင်မဟာမောဂ္ဂလိ ပုတ္တတိဿ မထေရ်မြတ်နှင့် သီရိဓမ္မာ သောကမင်းမြတ်တို့သည် အိန္ဒိယတွင် မူလ ထေရဝါဒဗုဒ္ဓသာသနာကို ခေတ်နှင့်

အညီ ပြုပြင်ဖန်တီးသော ဂိုဏ်းကွဲသံဃာများ လွမ်းမိုးလာသဖြင့် မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူရင်းဖြစ်သော ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓသာသနာတော် ကွယ်ပ,ရန် အလားအလာ ရှိနေသည်ကို မြင်သိ၍၊ တတိယသင်္ဂါယနာ တင်ပြီးနောက် ၉ တိုင်း ၉ ဌာနသို့ သာသနာပြုရဟန်းတော်များ စေလွှတ်၍ သာသနာပြုလုပ်ငန်းကို ဆောင်ရွက် စေခဲ့ရသည်။

သို့ရာတွင် အိန္ဒိယ၌ သီရိဓမ္မာသောက နောက်ပိုင်းအုပ်စိုးသောမင်းများမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ မဟုတ်ခြင်း၊ ခေတ်ကြိုက် ပြုပြင်ရေးဂိုဏ်းကွဲများ အင်အား ကြီးမားလာခြင်းတို့ကြောင့် သာသနာပြုဌာန ၉ ဌာနအနက် အိန္ဒိယအတွင်းရှိ သာသနာပြုဌာန ၇ ဌာနတွင် သာသနာတော်နှစ် ၆ ရာစု (အေဒီ ၁ ရာစု) အတွင်း၌ ထေရဝါဒဗုဒ္ဓသာသနာ ကွယ်ပျောက်ခဲ့ရပြီး၊ အိန္ဒိယပြင်ပ သီဟိုဠ်နှင့် သုဝဏ္ဏဘူမိ ၂ ဌာန၌သာ ထေရဝါဒဗုဒ္ဓသာသနာ အမြစ်တွယ် ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။

သုဝဏ္ဏဘူမိဌာနသည် ရှေးအခါက မွန်ခမာ လူမျိုးစုတစ်မျိုးတည်း နေထိုင် ခဲ့သောကြောင့် အင်ဒိုချိုင်းနား ဒေသတစ်ခုလုံး သုဝဏ္ဏဘူမိတစ်ဌာနတည်းဖြစ်ခဲ့ သော်လည်း၊ နောက်ပိုင်း၌ ရှမ်း (ထိုင်း)အနွယ်များက ကြားဖြတ်ဝင်ရောက်နေထိုင် ခဲ့ကြသောကြောင့် မြန်မာ၊ ထိုင်း၊ လော၊ ကမ္ဘောဒီးယား ဟူ၍ ၄ ဌာန ကွဲသွား သည်။ ထို့ကြောင့် သီဟိုဠ်နှင့်တကွ ထေရဝါဒ ၅ နိုင်ငံ ဖြစ်နေရခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤ ထေရဝါဒ ၅ နိုင်ငံအနက် သီဟိုဠ် (သီရိလင်္ကာ)နိုင်ငံတွင် ရှေးအခါက သာသနာပြု ရှင်မဟိန္ဒအနွယ် အစဉ်အဆက်များနှင့် မင်းအဆက်ဆက်တို့၏ သာသနာပြုစွမ်းအားကြောင့် ထေရဝါဒဗုဒ္ဓသာသနာ အလွန်အားကောင်းလာပြီး ကမ္ဘာအရပ်ရပ်သို့ ထေရဝါဒဗုဒ္ဓသာသနာ ပြန့်ပွားထွန်းကားလာအောင် ဦးဆောင်၍ သာသနာပြုလုပ်ငန်းကို ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ယခုမျက်မှောက်ကာလ၌ သီဟိုဠ် (သီရိလင်္ကာ) ထေရဝါဒဗုဒ္ဓသာသနာမှာ အလွန်အားနည်းလာသဖြင့်၊ ပရိယတ်၊ ပဋိပတ် သာသနာပြန့်ပွားအောင် ရှေးကကဲ့သို့ ဦးဆောင်မပေးနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံ သုဝဏ္ဏဘူမိသာသနာကား ရှင်သောဏ၊ ရှင်ဥတ္တရတို့ ဦးဆောင်သော သာသနာပြုမထေရ်မြတ်များ ကြွရောက် သာသနာပြုချိန်မှစ၍ အစဉ်အဆက် အားကောင်းလာခဲ့သည်။ အေဒီ ၅ ရာစု ရောက်သောအခါ ရှင်မဟာ ဗုဒ္ဓဃောသ မထေရ်မြတ်နှင့် ရှင်စူဠဗုဒ္ဓဃောသ မထေရ်မြတ်တို့၏ စွမ်းဆောင်ချက်

၇ ရာစုတွင်လည်း ဗြဟ္မဏဘာသာဝင် ဒဿိဋ္ဌ (တမိလ်)လူမျိုးများက ချင်းနင်း တိုက်ခိုက်လာရောက်သောကြောင့် သီဟိုဠ်ရဟန်းတော်များသည် မိမိတို့ပိုင်ဆိုင်သော သာသနိကစာပေများကို သယ်ယူနိုင်သမျှ သယ်ယူကြပြီး သုဝဏ္ဏဘူမိသို့ ခိုလှုံလာခဲ့ကြပြန်သဖြင့် သုဝဏ္ဏဘူမိသည် ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓစာပေ အမြောက်အမြားဖြင့် စည်ကားတိုးတက်နေခဲ့ရာ အေဒီ ၁၁ ရာစုသို့ ရောက်သောအခါ သုဝဏ္ဏဘူမိ ရဟန်းတော် အရှင်မြတ်များသည် ပြည်တွင်းပြည်ပသို့ ခြေဆန့်ကြွရောက် သာသနာ ပြုတော်မူကြပြန်သဖြင့်၊ ပြည်တွင်း ပုဂံဒေသနှင့်တကွ ပြည်ပ အင်ဒိုချိုင်းနားဒေသ တစ်ခုလုံး ထေရဝါဒဗုဒ္ဓသာသနာ အလင်းရောင် ထွန်းပြောင်ခဲ့ရသည်။

မြန်မာနိုင်ငံ ပုဂံဒေသတွင် ထေရဝါဒဗုဒ္ဓသာသနာ အမြစ်တွယ်လာပြီးနောက် မြန်မာနိုင်ငံတစ်နိုင်ငံလုံးသို့ ထပ်မံ ပြန့်ပွားလာခဲ့သဖြင့် ကျမ်းတတ်အကျော်အမော် ဆရာတော်အများအပြား ပေါ်ထွန်းခဲ့သည်။ သဒ္ဓါတရားဖြင့် သာသနာဘောင်သို့ဝင်ရောက်ပြီး၊ သဒ္ဓါတရားဖြင့် စာပေကျမ်းဂန် နှ့်စပ်တတ်မြောက်အောင် ဆည်းပူးတော်မူခဲ့သော ဆရာတော်၊ ရဟန်းတော်များဖြစ်၍ စာပေတတ်မြောက်ရုံမျှမကဘဲ၊ ဝိနည်းအကျင့်လည်း အလွန်မြင့်မားတော်မူကြသဖြင့် ကြည်ညိုဖွယ်ဂုဏ်ကို ဆောင်တော်မူနိုင်ခဲ့ကြသည်။

ထိုဆရာတော်အရှင်မြတ်များ၏ ဟောပြောညွှန်ပြ သင်ကြားပြသမှုများအရ မြန်မာတစ်မျိုးသားလုံး လမ်းမှန်၊ လမ်းမှား ခွဲခြားသိရှိကြပြီး လမ်းမှန်ပေါ်လျှောက်လှမ်းကြရသဖြင့် ကုသိုလ်တရား တိုးပွားရရှိကြရုံမျှမက အသိပညာနှင့် စာရိတ္တပါ မြင့်မားခဲ့ကြသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာ စာပေ၊ ယဉ်ကျေးမှုကို အထွတ်တင်ပျိုးထောင်နိုင်ခဲ့ကြသဖြင့် အမျိုးသားစာပေ ယဉ်ကျေးမှုလည်း မြင့်မားခဲ့ရသည်။ ဗုဒ္ဓသာသနာကို အရတော်သဖြင့် ‘ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာဟေ့’ ဟု ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားနိုင်ခဲ့ကြသည်။ အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ် မြင့်မားပြီး၊ အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှု၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများကို ပြုစုတည်ထောင်နိုင်ခဲ့ကြသည်။

သို့သော် ‘ဘိဇ

ကြည်ညိုအားထားလာခဲ့ကြသော ဆရာတော်၊ သံဃာတော်များလည်း အဆိုးလောကဓံတရားနှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရတော့သည်။ အုပ်စိုးသူ ဘာသာခြား တိုင်းတစ်ပါးသားများသည် ၎င်းတို့၏ဘာသာ ပြန့်ပွားထွန်းကားလာအောင် ထိုးနှက်ဆောင်ရွက်လာခဲ့ကြသည်။ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်သည် ခေါက်ရှာငှက် ပျံသန်းသကဲ့သို့ နိမ့်ချည်မြင့်ချည် ကြုံခဲ့ရသောဖြစ်စဉ်တွင် သာသနာပြု မင်းအစိုးရများ၏ ချီးမြှောက်ထောက်ပံ့မှုများကို ရသောအခါ သာသနာတော်လည်း မြင့်တက်ခဲ့ရပြီး၊ မင်းအစိုးရအကူအညီမရသောအခါ နိမ့်ကျခဲ့ရသည်။

အထူးသဖြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာရဟန်းတော်များသည် မိမိတို့သီတင်းသုံးရာဒေသတွင် သာသနာပြုစု ပျိုးထောင်မှုကို သမားရိုးကျသာ ဆောင်ရွက်ခဲ့သော်လည်း၊ ဘာသာခြားများကား သမားရိုးကျ မဟုတ်ဘဲ သွားလာရန်ခက်ခဲသော နယ်စပ်နှင့် တောင်တန်းဒေသများသို့ အပင်ပန်းခံ သွားရောက်ကာ ၎င်းတို့ဘာသာ ပြန့်ပွားထွန်းကားရန် ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသည်။ ဆေးရုံများ၊ စာသင်ကျောင်းများကို ငွေကုန်ကြေးကျခံ ဖွင့်လှစ်၍ ၎င်းတို့၏ဘာသာသို့ စည်းရုံးသိမ်းသွင်းခဲ့ကြသည်။ တစ်ဖန် မြန်မာနိုင်ငံသည် ၎င်းတို့အုပ်စိုးနေသော အိန္ဒိယပြည်နယ်တစ်ခုအဖြစ် သွတ်သွင်းထားပြန်သဖြင့် အိန္ဒိယမှ ဘာသာစုံဝင်များ မြန်မာနိုင်ငံတွင်းသို့ လိုမ့်ဝင်လာကြ၍ ဗုဒ္ဓဘာသာမှာ ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

မြန်မာနိုင်ငံကို အုပ်စိုးနေသော တိုင်းတစ်ပါးသားတို့၏ ဘာသာ ၂ ခြမ်း ကွဲခဲ့ချိန်နောက်ပိုင်းတွင် စပိန်ပြည်သား လွိုင်အိုးလားဆိုသူ ဘာသာရေးအကြီးအကဲတစ်ဦးက တစ်ကမ္ဘာလုံး မိမိတို့ဘာသာ ပြန့်ပွားနိုင်ရေးဆောင်ရွက်ရန် ဂျက်စွပ်အသင်းတော်ကိုထူထောင်ပြီး၊ မိမိတို့ဘာသာ ပြန့်ပွားရေး ထွန်းကားရေးအတွက် ဆောင်ရွက်လိုသူများအား သွားရောက်မည့် နယ်ခြားတိုင်းခြားများ၏ ဆိုင်ရာဘာသာစကားနှင့်တကွ ဆေးပညာ၊ လောကဓာတ်ပညာ စသည်များကို သင်ကြားလေ့ကျင့်ပေးသည်။ သင်တန်းဆင်းများသည် သက်ဆိုင်ရာ နယ်ခြား တိုင်းခြားများသို့ သွားရောက်ကြပြီး အုပ်စိုးလျက်ရှိသော မိမိတို့ဘာသာဝင် အစိုးရအကူအညီဖြင့် ဆေးရုံ၊ ဆေးခန်း၊ စာသင်ကျောင်း စသည်များကို ထူထောင်၍ မိမိတို့ဘာသာ ထွန်းကားလာရေးအတွက် စည်းရုံးဆောင်

ဤနည်းဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံ နယ်စပ်နှင့် တောင်တန်းဒေသများသို့ သွားရောက်ကာ ၎င်းတို့ဘာသာ ထွန်းကားအမြစ်တွယ်လာအောင် ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အုပ်စိုးသူ အစိုးရကလည်း ၎င်းတို့ဘာသာ အမြစ်တွယ်ထွန်းကားနေသော တောင်တန်းဒေသများသို့ ဗုဒ္ဓဘာသာရဟန်းတော်များ တက်ရောက်ခွင့်၊ သွားရောက်ခွင့်မပေးဘဲ နှစ်ပေါင်းရှည်ကြာ ပိတ်ပင် တားမြစ်ထားခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ရဟန်းတော်အချို့က နောက်ပိုင်းတွင် မိမိတို့နည်း၊ မိမိတို့ဟန်ဖြင့် အုပ်ချုပ်သူတိုင်းတစ်ပါး သားအစိုးရ ပိတ်ပင်ထားသော တောင်တန်းဒေသသို့ သွားရောက်ခဲ့ကြသည်။

၁၂၉၁ ခုနှစ်၌ ရခိုင် တောင်ကုတ်ဆရာတော် ဦးဇာဂရ။ ၁၂၉၆ ခုနှစ်၌ ရေပေါ်ကျွန်းဆရာတော် ဦးညဏနှင့် ပုသိမ်ဆရာတော် ဦးဝိမလ။ ၁၂၉၇ ခုနှစ်၌ ရွှေဘိုဆရာတော် ဦးဥတ္တမသာရ။ ၁၂၉၈ ခုနှစ်၌ လဝဆရာတော် ဦးစိန္တာမဏိ၊ ကြံခင်းဆရာတော် ဦးတိဿ၊ ယောဆရာတော် ဦးကဝိန္ဒတို့ သွားရောက်တော်မူခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ယင်းဆရာတော်များအနက် ပုသိမ်ဆရာတော် ဦးဝိမလသည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မဖြစ်မီ နှစ်အနည်းငယ်အတွင်း၌ တောင်တန်းဒေသများသို့ သွားရောက်ကာ မိုင်ပေါင်းများစွာ ခြေကျင်လှည့်လည်လျက် သာသနာပြုလုပ်ငန်းကို ဆောင်ရွက်ရင်း တောင်တန်းသားတို့၏ အခြေအနေများကို လေ့လာတော်မူခဲ့သည်။ ထိုအခါ ဆရာတော်ဦးဝိမလ လေ့လာမိန့်ကြားမှုကို အကြောင်းပြုကာ ဆရာတော် ဦးဝိမလကဲ့သို့ တောင်တန်းဒေသများသို့ သွားရောက် သာသနာပြုရေးအတွက် ဆောင်ရွက်ရန် ဆာဦးသွင် ဦးဆောင်သော တောင်တန်းဗုဒ္ဓသာသနာပြု အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို ဖွဲ့စည်းခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ထိုအဖွဲ့သည် တောင်တန်းဗုဒ္ဓသာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်များကို ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ရှာဖွေနေဆဲမှာပင် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မီး မြန်မာနိုင်ငံသို့ ကူးစက်လာသဖြင့် အဖွဲ့၏ ရည်ရွယ်ချက်လုပ်ငန်းတို့ ရပ်ဆိုင်းခဲ့ရပါသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ် ပြီးဆုံးပြီးနောက် ၁၃၀၈ ခုနှစ် နယုန်လဆန်း ၁ ရက်နေ့တွင် ၆ ထပ်ကြီး ဘုရားကြီးတိုက်၌ ဂိုဏ်းပေါင်းစုံ မဟာသံဃအဖွဲ့ချုပ် အစည်းအဝေး ကျင်းပပြု

လာသောအခါ တောင်တန်းဗုဒ္ဓသာသနာပြုလုပ်ငန်းကို ဗုဒ္ဓသာသနာ့အဖွဲ့အနေဖြင့် ပြောင်းလဲယူကာ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ၁၉၇၂ ခုနှစ်တွင် တော်လှန်ရေး ကောင်စီက ဗုဒ္ဓသာသနာ့အဖွဲ့နှင့်တကွ သာသနာရေးဆိုင်ရာ အဖွဲ့အစည်းများကို ဖျက်သိမ်းပြီး၊ သာသနာရေးဦးစီးဌာနအဖြစ် စုစည်း ဖွဲ့စည်းပေးပြီးနောက် တောင်တန်း ဗုဒ္ဓသာသနာပြုလုပ်ငန်းကို သာသနာရေးဦးစီးဌာနက ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်တွင် သံဃာ့အဖွဲ့အစည်းအဆင့်ဆင့် ပေါ်လာသောအခါ သံဃာ့အဖွဲ့အစည်းများ ဆောင်ရွက်ရန်ချမှတ်ထားသော သာသနာတော် သန့်ရှင်း တည်တံ့ ပြန့်ပွားရေး လုပ်ငန်း ၃ ရပ်တွင် ပြန့်ပွားရေးလုပ်ငန်းအဖြစ် နိုင်ငံတော် သံဃာ့မဟာနာယကအဖွဲ့က တောင်တန်းဗုဒ္ဓသာသနာပြုလုပ်ငန်းကို လွှဲပြောင်း ယူခဲ့သည်။ တောင်တန်း ဗုဒ္ဓသာသနာပြု ဗဟိုသံဃာ့အဖွဲ့ စည်းမျဉ်းနှင့် လုပ်ထုံးများ၊ လက်စွဲများကို ရေးဆွဲပြဋ္ဌာန်းပြီး၊ ယင်းစည်းမျဉ်းအရ တောင်တန်းဗုဒ္ဓသာသနာပြု လုပ်ငန်းကို ဆောင်ရွက်ရန် တောင်တန်းဗုဒ္ဓသာသနာပြု ဗဟိုသံဃာ့အဖွဲ့ကို အဖွဲ့ဝင် ၉ ပါးဖြင့် ဖွဲ့စည်းပြီး လွှဲပြောင်း တာဝန်ပေးခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ဆောင်ရွက်မှုမရှိဘဲ ရှိရင်းမူလ တောင်တန်းဗုဒ္ဓသာသနာပြု လုပ်ငန်းကိုပင် ဆက်လက် ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သာသနာပြန့်ပွားရေးလုပ်ငန်းကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ဆောင် ရွက်နိုင်ရန် နိုင်ငံတော် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု တည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့က ၁၉၉၁ ခုနှစ် မေလ ၉ ရက်နေ့တွင် သာသနာတော်ပြန့်ပွားရေး ဦးစီးဌာနကို ဖွင့်လှစ်ပေးခဲ့သည်။

ယခုအခါ သာသနာတော် ထွန်းကားပြန့်ပွားရေး ဦးစီးဌာနသည် ပြည်တွင်း ပြည်ပ သာသနာပြုလုပ်ငန်း ၂ ရပ်အနက် ပြည်တွင်းသာသနာပြု လုပ်ငန်းအတွက် နိုင်ငံတော် ဗဟိုသံဃာ့ဝန်ဆောင်အစည်းအဝေးက အတည်ပြုပြဋ္ဌာန်းပေးထားသော ထေရဝါဒဗုဒ္ဓသာသနာပြု သြဝါဒစရိယ စည်းမျဉ်းနှင့်အညီ နိုင်ငံတော် သံဃာ့ မဟာနာယကအဖွဲ့က ဖွဲ့စည်းပေးထားသည့် အဖွဲ့ဝင် ၉ ပါး ပါဝင်သော ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓသာသနာပြု သ

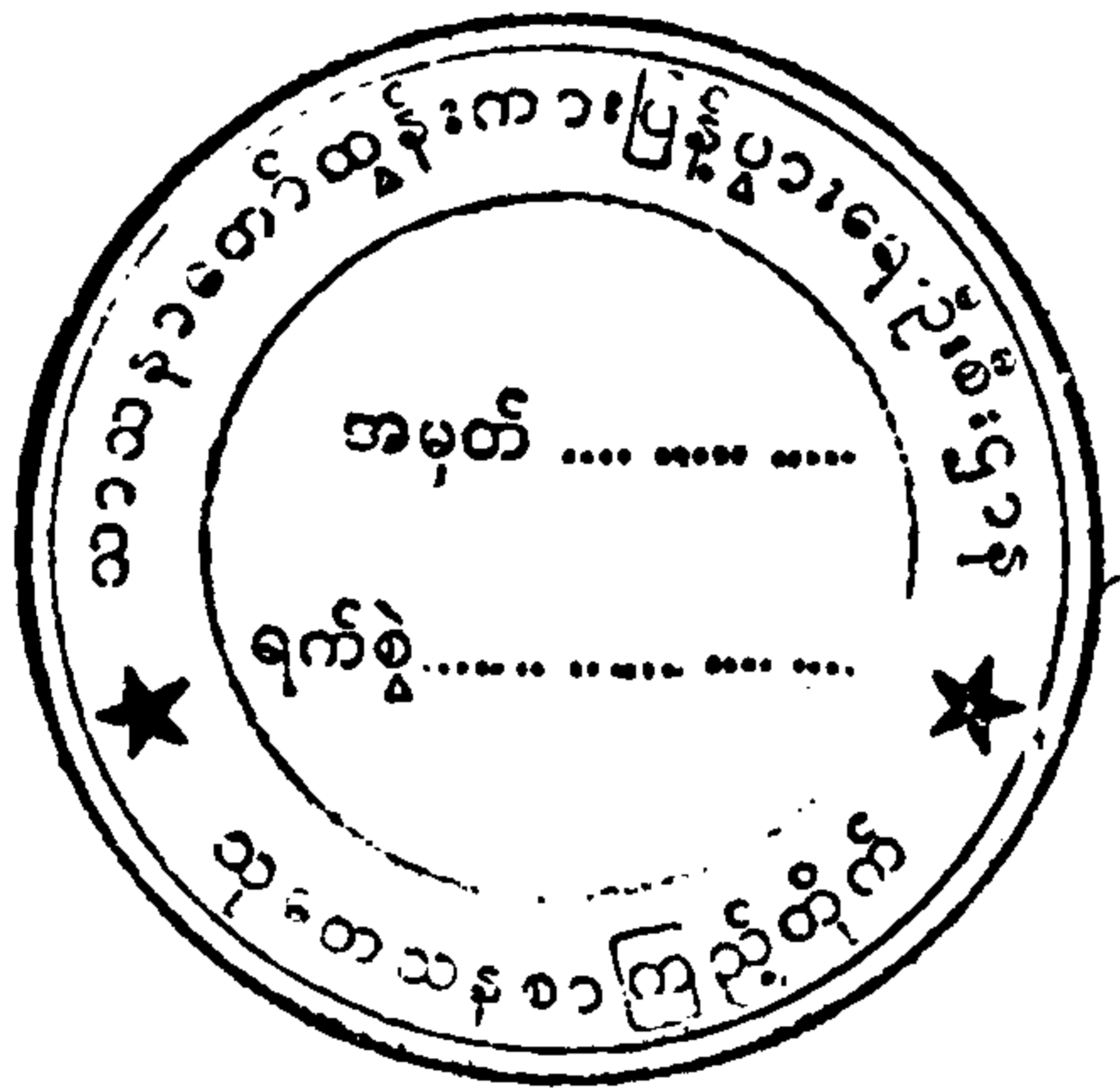
လည်း တိုး၍ သိရှိလိုက်နာ ကျင့်ကြံပွားများအောင် ဆောင်ရွက်ခြင်း၊ သင်ကြား ပို့ချခြင်း၊ ဟောပြောရေးသားခြင်း၊ ဖြန့်ဖြူးခြင်း လုပ်ငန်းများပင် ဖြစ်သည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓသာသနာ အဆုံးအမတရားတော်များ ပြန့်ပွားထွန်းကားအောင် ဆောင်ရွက်သော သာသနာပြုလုပ်ငန်းသည် ရဟန်းတော်များဘက်က ပဓာနအား ဖြင့် ဆောင်ရွက်ရန် တာဝန်ရှိသကဲ့သို့၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များဘက်တွင်လည်း တာဝန်ရှိ ပါသည်။

သာသနာပြုလုပ်ငန်း ဆောင်ရွက်ခြင်းသည် မြတ်စွာဘုရားနှင့်တကွ ရှင်မဟာကဿပ စသော သာဝကအဆက်ဆက်နှင့် သာသနာပြုဆရာတော် အဆက်ဆက်အား ကျေးဇူးတရား တုံ့ပြန်မှုဖြစ်သောကြောင့် ကြီးမြတ်သော ကုသိုလ်မင်္ဂလာထူးကို ရရှိနိုင်သည့်အပြင်၊ လောကတွင် ကျေးဇူးအကြီးမားဆုံးသူ တစ်ယောက် အဖြစ်လည်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှုနှင့် အမျိုးသား ရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် စောင့်ထိန်းရာလည်း ရောက်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် အမျိုး ဘာသာ သာသနာ ချစ်စိတ်ကို မွေးမြူပြီး ဗုဒ္ဓ ဘာသာဝင် သူတော်စင်တိုင်း သာသနာပြုလုပ်ငန်းကို ဆောင်ရွက်ကြပါ ဟု တိုက်တွန်းလိုက်ရပါသည်။ ။

အတုယူဖွယ် အဂ္ဂသာဝက ၂ ပါး၏ သာသနာပြုနည်း

မြတ်စွာဘုရား သက်တော်ထင်ရှား ရှိတော်မူစဉ်က ကီဋ္ဌာဂီရိဇေနပုဒ်တွင် အရှင်အဿဇိနှင့် အရှင် ပုနဗ္ဗသုကတို့ ဦးစီးသော ရဟန်းသံဃာ ၅၀၀ ခန့် ရှိသည်။ ထိုရဟန်းများသည် ဝိနည်းတရားအရ မအပ်မစပ်သော လုပ်ရပ်များဖြင့် မဖွယ်မရာ ပြုမူနေထိုင်လျက် ရှိကြသည်။ ပန်းအမျိုးမျိုးစိုက်ပျိုး၍ ခူးယူသီကုံးပြီး အမျိုးသမီးကြီး၊ ငယ်များကို ပေးသည်။ ထို အမျိုးသမီးကြီး၊ ငယ်များနှင့်အတူ နေထိုင်လျက် ရှိကြရုံမျှမက၊ တစ်အိပ်ရာတည်းတွင် စောင်အတူခွဲ၍ အိပ်ကြသည်။ ညစာကိုလည်း စားသောက်ကြသည်။ နံ့သာလိမ်းကာ ထို အမျိုးသမီးကြီး၊ ငယ်များနှင့် အတူတကွ သီဆိုတီးမှုတ်ကြသည်။ ကျားထိုးခြင်း၊ စစ်တုရင်ကစားခြင်း စသော လောင်းကစားမှုများကိုလည်း ပြုလုပ်လျက်ရှိကြသည်။

ဤသို့ စသည်ဖြင့် အပျက်ကြီး ပျက်နေကြသော်လည်း ထိုအရပ်တွင် အစဉ်အလာ ဓလေ့တစ်ရပ်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေသဖြင့် ၎င်းရဟန်းများအား ကြည်ညိုသူက များပြီး၊ မကြည်ညိုဘဲနေသူက အနည်းစုဖြစ်နေသည်။ ‘အမှား အမှား မှားမန် များက အမှားကိုပင် အမှန် ထင်’ လာတတ်သဖြင့် အမှားကို အင်အားမကြီးမီ ပြင်ဆင်လိုက်ခြင်းသည် အကောင်းဆုံးပင် ဖြစ်သည်။ အကောင်း ဟူသမျှ မကြာ

ခဏ ပြုပြင်ပေးမှ အကောင်း တာရှည်ခံမည်။ ပြုပြင်မှုမရှိက အတုအပပေါ်ပြီး အကောင်း ပျောက်ကွယ်နိုင်သည်။

ကိဋ္ဌာဂီရိဇနပုဒ်ဇနရဟန်းများ အပျက်ကြီးပျက်စီးနေကြချိန် တစ်နေ့သော အခါ ကာသီတိုင်းမှ ရဟန်းတော်တစ်ပါးသည် ဘုရားဖူးရန် သာဝတ္ထိသို့အသွား ထို ကိဋ္ဌာဂီရိဇနပုဒ်သို့ရောက်လာပြီး ဝိနည်းတရားတော်နှင့်အညီ စက္ခုန္တရုဉ် ကြည်ညိုဖွယ်ရာဂုဏ်ဆောင်လျက် ဆွမ်းခံကြွတော်မူရာ ကိဋ္ဌာဂီရိဇနပုဒ်သူ ဇနပုဒ် သားများက မိမိတို့ကြည်ညိုသော ကိဋ္ဌာဂီရိ ဇနပုဒ်ရဟန်းတို့၏ အမူအရာမျိုး မဟုတ်သောကြောင့် မကြည်ညိုသဖြင့် ဆွမ်းလောင်းမည့်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက် မျှပင်မရှိဘဲ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကံအားလျော်စွာ ပညာအဆင်ခြင်ဉာဏ်ရှိသော ဥပါသကာ တစ်ဦးက ထိုရဟန်းကိုတွေ့၍ ဆွမ်းမရကြောင်း သိရသဖြင့် အိမ်သို့ပင့်ပြီး ဆွမ်း ဆက်ကပ်သည်။ ဆွမ်းဆက်ကပ်ပြီးနောက် ဥပါသကာက ထိုရဟန်းအား အကျိုး အကြောင်းမေးလျှောက်ရာ သာဝတ္ထိသို့ကြွကာ မြတ်စွာဘုရားအား ဖူးတွေ့ရန် ဖြစ်ကြောင်း သိရသောအခါ

“အရှင်ဘုရား။ သာဝတ္ထိမြို့ မြတ်စွာဘုရားထံရောက်လျှင် တပည့်တော်၏ စကားဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်အစုံကိုရှိခိုးပြီး ကိဋ္ဌာဂီရိကျောင်း တိုက်ကြီး ပျက်စီးလောက်အောင် အဿဇီ၊ ပုနဗ္ဗသုကတို့ ကျင့်ကြံနေကြကြောင်း၊ သာသနာပြု စေလွှတ်ပေးပါမည့်အကြောင်း လျှောက်ထားပါဘုရား” ဟု ကိဋ္ဌာဂီရိဇနပုဒ်ဇန ရဟန်းများ၏ဖြစ်ပျက်နေကြပုံများကို ခရေစေ့တွင်းကျ လျှောက်ပြီးမှာကြားသည်။

ထို ဘုရားဖူးကြွသော ရဟန်းသည် သာဝတ္ထိသို့ရောက်၍ မြတ်စွာဘုရား အား ဖူးမြော်ပြီးနောက် ထိုဥပါသကာ၏ လျှောက်ထားမှာကြားစကားကို မြတ်စွာ ဘုရားအား လျှောက်ထားသည်။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက လက်ယာတော်ရံ၊ လက်ဝဲတော်ရံ အဂ္ဂသာဝကဖြစ်တော်မူကြသော ရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် ရှင်မဟာ မောဂ္ဂလာန် မထေရ်မြတ် ၂ ပါးအား ခေါ်တော်မူပြီး

ကြဘဲ၊ ကိဋ္ဌာဂီရိဇနပုဒ်နေသူ ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမများကိုသာ ရှေးဦးစွာ ရဟန်းတို့၏ကျင့်ဝတ်ဖြစ်သော ဝိနည်းတရားကို သင်ကြားပေးတော်မူကြသည်။

ကိဋ္ဌာဂီရိဇနပုဒ်နေသူများသည် ဝိနည်းတရားကို တတ်သိနားလည်လာသောအခါ အဿဇီ၊ ပုနဗ္ဗသုကတို့ ဦးဆောင်သော ကိဋ္ဌာဂီရိဇနပုဒ်နေ ရဟန်းများသည် ဝိနည်းတရားတော်နှင့်အညီ နေထိုင်မှုမပြုကြဘဲ၊ ဝိနည်းတရားနှင့်မညီသော အမူအရာများကို ပြုနေကြသူများဖြစ်ကြောင်း သိရှိလာကြသဖြင့် ကြည်ညိုမှုပျက်ပြားလာကြသည်။

ထိုအခါ အဂ္ဂသာဝက ၂ ပါးနှင့် သံဃာတော်များက ၎င်းတို့အား နှင်ထုတ်တော်မူခဲ့ကြသဖြင့် ကိဋ္ဌာဂီရိဇနပုဒ်သာသနာတော် သန့်ရှင်းခဲ့ရသည်။

အဂ္ဂသာဝက အရှင်မြတ် ၂ ပါး၏ သာသနာပြုနည်းကား ရိုးစင်းသော်လည်း လူများရော ရဟန်းများပါ အကုသိုလ်အပြစ်ကင်းလာသဖြင့် အလွန်ပင် အတုယူဖွယ်ကောင်းသော သာသနာပြုနည်း ဖြစ်သည်။

‘ဝိနယောနာမ သာသနဿ အာယု’၊ (ဝိနည်းသည် သာသနာတော်၏ အသက်)ဟု ဟောတော်မူသောကြောင့် သာသနာတော်တွင် ဝိနည်းတရားတော်ကို ရဟန်းတော်များက အသက်ကဲ့သို့ စောင့်ထိန်း၍ ကျင့်သုံးနေထိုင်ရန် အထူးအရေးကြီးကြောင်း သိသာနိုင်ပါသည်။

ဝိနည်းသည် ရဟန်းတော်များ၏ သီလဖြစ်သောကြောင့် ဝိနည်းတရားနှင့်အညီ ကျင့်သုံးသော ရဟန်းတော်များသည် သီလဝန္တ သိက္ခာကာမ လဇ္ဇီရဟန်းများဖြစ်၍၊ ကြည်ညိုဖွယ်ဂုဏ်ကိုဆောင်သော ရဟန်းတော်အရှင်မြတ်များဖြစ်ကြောင်း သာသနာတော်ကို မကြည်ညိုသေးသူများအား ကြည်ညိုလာစေနိုင်သဖြင့် သာသနာတော် ပြန့်ပွားထွန်းကားမှုကို များစွာ အထောက်အကူပြုနိုင်သည်။ သာသနာပြုနည်း တစ်ရပ်အဖြစ် အကောင်းဆုံး ဖြစ်စေနိုင်ပါသည်။ ဝိနည်းတရားပျက်ပြားပြီး ကြည်ညိုဖွယ်ဂုဏ်ကို ဆောင်နိုင်ခြင်းမရှိလျှင် ကြည်ညိုပြီးသူများပင် အကြည်ညိုပျက်၍ သာသနာအတွက် အမည်းစက် ထင်လာစေနိုင်ပါသည်။ ကိုးကွယ်သူများလည်း အသိပညာနည်းသူ အဖြစ် အထင်သေးခံရဖွယ်

ဖြစ်လာသောကြောင့် လူအများ ကြည်ညိုသဒ္ဓါ ခေါင်းပါးလာသဖြင့် သာသနာတော် ပျက်စီးရန် ရှိပါသည်။

အိန္ဒိယတွင် စင်ကြယ်သောထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓသာသနာ စောစောစီးစီး ကွယ် ပျောက်ခဲ့ရခြင်းမှာ ဝိနည်းတရားကို အလေးမထားသော အတုအယောင်ရဟန်း များ အင်အားကောင်းလာသောကြောင့် ဖြစ်သည်ကို အားလုံး သိရှိကြပြီးဖြစ်သည်။

ကီဇ္ဇာဂီရိ ဇနပုဒ်နေသူများသည် သဒ္ဓါတရား ကြီးမားကြသော်လည်း ဝိနည်း အသိပညာ မရှိသောကြောင့် အဿဇိနှင့် ပုနဗ္ဗသုက အရှင်တို့ဦးဆောင် သော ရဟန်းများမှာ ပျက်ခြင်းကြီးပျက်စီး၍ နေနိုင်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သဒ္ဓါ၊ ပညာ၊ သမာ၊ ဝီရိ စောင်းကဲ့သို့ညှိ၍ ကျင့်သုံးတတ်ရန် အလွန် အရေးကြီးကြောင်း ဤအချက်က ထင်ရှားစေပါသည်။ သဒ္ဓါကြီးပြီး သက်ဆိုင်ရာ အသိပညာ ဗဟုသုတမရှိလျှင် အလွဲအမှားယုံကြည်မှု ဖြစ်နိုင်သည်။ ပညာဗဟုသုတ ကြီးမားပြီး သဒ္ဓါတရား ခေါင်းပါးနေပြန်လျှင်လည်း ကောက်ကျစ်မှု ဖြစ်လာ တတ်သည်။

ထို့ကြောင့် သဒ္ဓါ၊ ပညာ ညီမျှရန် အရေးကြီးကြောင်း ထင်ရှားသည်။

အချုပ်အားဖြင့် ဝိနည်းတရား အလေးမထားသော ရဟန်းယောင်များ ဖြစ်ပေါ်တည်ရှိလာရခြင်းမှာ ဝိနည်း မသိသော၊ မတတ်သော ဒကာ၊ ဒကာမများ၏ အားပေးချီးမြှောက် ကြည်ညိုနေကြမှုကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူတော်ကောင်းတို့ လှူနည်း ၈ နည်း ရှိသည်တွင် အလှူခံကို စိစစ် ရွေးချယ်၍လှူခြင်း အချက်တစ်ရပ် ပါဝင်သည်။

သူတော်ကောင်းများသည် သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ။ သိက္ခာ ၃ ရပ် အမြတ်ဂုဏ်နှင့်ပြည့်စုံသော အလှူခံကိုသာ ပစ္စုပ္ပန်၊ သံသရာ ၂ ဖြာ ကောင်း ကျိုးနှင့် နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုခြင်းအကျိုးအတွက်သာ လှူဒါန်းကြသည်။ ဝိနည်း မဆောင်သော သီလကြောင်များကို မလ

ထောက်ပံ့ခြင်း ပြုကြမည် မဟုတ်တော့ပါ။ ထိုအခါ ဝိနည်းတရား အလေးမထားသော ရဟန်းများသည် ဝိနည်းတရားကို အလေးထား လာနိုင်သည်။ အလေးမထားနိုင်လျှင်လည်း လူ့ဘောင်သို့ ပြောင်းသွားနိုင်သည်။ သာသနာတော်လည်း စင်ကြယ်လာသဖြင့် ကြည်ညိုဖွယ်ဂုဏ်အရ မကြည်ညိုသေးသူများ ကြည်ညိုလာနိုင်ပြီး၊ သာသနာတော်လည်း တိုးတက်စည်ကား ပြန့်ပွားလာနိုင်ပါသည်။

သီလဝန္တ ရဟန်းကောင်းများလည်း ကာယစိတ္တ သမဂ္ဂီရသကို ရတော်မူကြသဖြင့် စိတ်ချမ်းသာမှုကို ရရှိခံစားတော်မူနိုင်ကြပြီး၊ ကိုးကွယ်လှူဒါန်းမှု ပြုနေကြသူများလည်း ဂုဏ်သိက္ခာကြီးမားလျက် သံသရာအတွက် အကျိုးများနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

ဒကာ၊ ဒကာမများ ဝိနည်းမတတ်ခြင်းသည် ရဟန်းသံဃာများအတွက် ဆိုးကျိုး ဖြစ်စေနိုင်သည်။

‘တပည့်လိမ္မာ ဆရာ အာပတ်လွတ်’ ဟု ဆိုစကား ရှိသည်။ ‘အာပတ်’ ဟူသည် ရဟန်းသံဃာတို့၏ အကုသိုလ် ပင် ဖြစ်သည်။ အာပတ် ၇ ပုံ ရှိရာတွင် အယုတ်ဆုံးအားဖြင့် အငယ်ဆုံးဖြစ်သော ဒုတ္တာသီအာပတ်သင့်နေသော ရဟန်းတော်များ ယင်းအာပတ်ကို မကုစားလျှင် ဈာန် မဂ် ဖိုလ် အန္တရာယ် ဖြစ်သည်။ အာပတ်တန်းလန်းဖြင့် ပျံလွန်လျှင် အပါယ်ရောက်နိုင်သည်။ အကြီးဆုံး ပါရာဇိက အာပတ်ဖြစ်က ရဟန်းအဖြစ်ကို စွန့်၍ ကုစားရသည်။ သံဃာဒီသိသ်အာပတ်သင့်လျှင် ပရိဝါသ်စောင့်၍ ကုစားရသည်။ နိဿဂ္ဂိပါစိတ်အာပတ်သင့်လျှင် ယင်းပစ္စည်းကို ဒေသနာဂါမ်ဖြင့် ကုစားရသည်။

အာပတ်သင့်ခြင်း မကုစားဘဲ ဖုံးလွှမ်းခြင်း၊ အဂတိလိုက်စားခြင်း ၃ မျိုးသည် အလဇ္ဇီ (အရှက်မဲ့) လက္ခဏာ ဖြစ်ပါသည်။ ရဟန်းကောင်းများသည် ဝိနည်းတရားတော်နှင့်အညီ ကျင့်ကြံနေကြသဖြင့် လဇ္ဇီသီလဝန္တသိက္ခာကာမ ဖြစ်တော်မူကြသည်။

ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမများ ဝိနည်းမသိသောကြောင့် ရဟန်းကောင်းများ၊ သီလဝန္တ သိက္ခာကာမ ရ

‘မင်းတုန်းမင်းကြီး၏ ခြာဒေဝီ မိဖုရားကြီးသည်လည်း သုတ္တန် အဘိဓမ္မာ ကို သင်ကြားပြီး၊ ဘိက္ခုဝိဘင်းမှစ၍ ဝိနည်း ၅ ကျမ်းလုံးကို ကြည့်ရှုဖတ်နာသည် ဟု စာတော်ဖတ်တို့ လျှောက်ထားကြောင်း’ လယ်တီဆရာတော် မိန့်ကြားသည် ဟု သိရှိရသည်။ သို့ရာတွင် အာဂါရိက လူကျင့်ဝတ်ဝိနည်း။ အနာဂါရိက ရဟန်း ကျင့်ဝတ်ဝိနည်း ၂ မျိုးရှိရာ အာဂါရိကဝိနည်းရှိသူသာလျှင် အနာဂါရိကဝိနည်းကို သင်ယူသင့်သည်။ သူတစ်ပါးအား စွပ်စွဲလိုမှုဖြင့် အနာဂါရိကဝိနည်းကို မသင်ယူ သင့်။ သာသနာတော် အကျိုးများစေလိုသော စေတနာကောင်းဖြင့် သင်ကြား သင့်သည်။

မင်းတုန်းမင်းကြီးလက်ထက်က ရန်ကုန်၌ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော ‘လူသာမဏေများ ဝိနည်း သင်အပ်၊ မသင်အပ်’ အဓိကရုဏ်းနှင့်ပတ်သက်၍ သုဓမ္မာသာသနာပြု ဆရာတော် ၈ ပါးက သင်အပ်ကြောင်း။ သို့သော် စွပ်စွဲပြောဆိုခြင်းငှာ မသင်အပ် ကြောင်း ဆုံးဖြတ်တော်မူခဲ့ကြပါကြောင်း တင်ပြလိုက်ရပါသည်။ ။

ဓမ္မစေတီမင်းနှင့် သာသနာရေးဆောင်ရွက်ချက်များ

ဓမ္မစေတီမင်း၏ထူးခြားမှု

ဓမ္မစေတီမင်းကို ‘ရာမာဓိပတိ’ ဟူ၍လည်း ခေါ်သည်။ သာသနဗဟုသုတ ပကာသနီကျမ်း၌ ‘စေတီယမင်း’ ဟူ၍ ရေးသားဖော်ပြထားသည်။

မွန်ရာဇဝင်တစ်စောင်အဆိုအရ သမလ၊ ဝိမလမင်း မတိုင်မီက ဟံသာဝတီ ခေါ်ပြီး၊ သမလ၊ ဝိမလမင်းလက်ထက်မှစ၍ တေလဂူကုလားများအား ဥပါယ်ဖြင့် အနိုင်ယူခဲ့သည်ကို အစွဲပြု၍ ဖဲဂို (ပဂိုး) ဟူ၍ခေါ်ခဲ့သော ပဲခူးတွင် မထင်ရှားသော ဇနီးမောင်နှံအိမ်တစ်အိမ် ရှိသည်။

ယင်း ဇနီးမောင်နှံတို့၏အမည်မှာ ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၏ ဓမ္မစေတီဝတ္ထုတွင် ယောက်ျားအမည်သည် ဗောဓိဂမုန်း၊ ဇနီးအမည်သည် မယ်ထပ် ဖြစ်သည် ဟု ဖော်ပြထားသည်။

တစ်ည။ မယ်ထပ် အိပ်ပျော်သောအခါ ‘ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ် သူတော် စင်တစ်ဦး အရှေ့မျက်နှာအရပ်မှလာပြီး၊ မုဒရက်သီးတစ်လုံးကို ခေါင်းပေါ် တင်၍ ကြာ ၃ ပွင့် ပေးသွားသည် ဟု အိပ်မက်မြင်မက်သည်။

